

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de minister van Justitie, thans de minister voor Immigratie, Integratie en
Asiel,
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Middelburg, van 18 februari 2010 in zaak nr. 09/25119 in het geding
tussen:

en

de minister.

1. Procesverloop

Bij besluit van 3 februari 2009 heeft de staatssecretaris van Justitie een aanvraag van de vreemdeling om haar een verblijfsvergunning regulier voor onbepaalde tijd te verlenen afgewezen en de geldigheidsduur van de aan haar verleende verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd verlengd.

Bij besluit van 10 juni 2009 heeft de minister van Justitie het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 18 februari 2010, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd, bepaald dat de rechtsgevolgen daarvan in stand blijven voor zover aan de vreemdeling een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd is verleend, het bezwaar gegrond verklaard voor zover dat betrekking heeft op het verblijfsrecht van de vreemdeling van 8 november 2008 tot 21 november 2008, bepaald dat de minister aan de vreemdeling een verblijfsvergunning regulier voor onbepaalde tijd met ingang van 21 november 2008 verleent en bepaald dat deze uitspraak in zoverre in de plaats treedt van het vernietigde besluit. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 18 maart 2010, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Bij onder meer uitspraak van 31 december 2009 in zaak nr. 200804879/1/V3 heeft de Afdeling het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof) verzocht bij wege van prejudiciële beslissing uitspraak te doen op de door haar gestelde vragen. Deze uitspraak is aangehecht.

Naar aanleiding van deze uitspraak heeft de Afdeling partijen bericht dat de behandeling van onderhavige zaak wordt aangehouden in afwachting van het antwoord van het Hof.

Bij arrest van 29 maart 2012 in gevoegde zaken C-7/10 en C-9/10 (hierna: het arrest ...) heeft het Hof de gestelde vragen beantwoord. Dit arrest is aangehecht.

De minister voor Immigratie, Integratie en Asiel (hierna: de minister) en de vreemdeling hebben desgevraagd een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Onder de minister wordt tevens verstaan: diens rechtsvoorgangers.

2.2. Op 12 september 1963 is een overeenkomst, waarbij een associatie tot stand wordt gebracht tussen de Europese Economische Gemeenschap (hierna: de Gemeenschap) en de Republiek Turkije, ondertekend. Deze is namens die Gemeenschap gesloten, goedgekeurd en bevestigd bij besluit 64/732/EEG van de Raad van de Gemeenschap (hierna: de Raad) van 23 december 1963 (PB 1964, 217) (hierna: de Associatieovereenkomst).

Ingevolge artikel 6 van de Associatieovereenkomst verenigen de Overeenkomstsluitende Partijen zich in een Associatieraad, die handelt binnen de grenzen van de hem door de Overeenkomst verleende bevoegdheden, teneinde de toepassing en de geleidelijke ontwikkeling van de associatieregeling te verzekeren.

Ingevolge artikel 12 komen de Overeenkomstsluitende Partijen overeen zich te laten leiden door de artikelen 48, 49 en 50 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap, thans na wijziging, artikelen 45, 46 en 47 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, teneinde onderling geleidelijk het vrije verkeer van werknemers tot stand te brengen.

Op 23 november 1970 is een Aanvullend Protocol bij de Associatieovereenkomst (hierna: het Aanvullend Protocol) ondertekend. Het is namens de Gemeenschap gesloten, goedgekeurd en bevestigd bij verordening (EEG) nr. 2760/72 van de Raad van 19 december 1972 (PB L 293).

Ingevolge artikel 36 van het Aanvullend Protocol, voor zover thans van belang, wordt het vrije verkeer van werknemers tussen de lidstaten van de Gemeenschap en Turkije geleidelijk tot stand gebracht overeenkomstig de in artikel 12 van de Associatieovereenkomst neergelegde beginselen. De hiertoe nodige regels worden door de Associatieraad bepaald.

De Associatieraad heeft krachtens artikel 12 van de Associatieovereenkomst en artikel 36 van het Aanvullend Protocol op 20 december 1976 besluit nr. 2/76 genomen, dat volgens artikel 1 daarvan bedoeld is als een eerste stap op weg naar de verwezenlijking van het vrije verkeer van werknemers tussen de lidstaten van de Gemeenschap en Turkije.

Op 19 september 1980 heeft de Associatieraad besluit nr. 1/80 betreffende de ontwikkeling van de Associatie (hierna: besluit nr. 1/80) genomen. Dit besluit dient er volgens de derde overweging van de considerans toe om op sociaal gebied de regeling voor werknemers en hun gezinsleden te verbeteren ten opzichte van de regeling die is ingevoerd bij voormeld besluit nr. 2/76.

Ingevolge artikel 7 van besluit nr. 1/80, voor zover thans van belang, hebben gezinsleden van een tot de legale arbeidsmarkt van een lidstaat behorende Turkse werknemer, die toestemming hebben gekregen om zich bij hem te voegen, het recht om – onder voorbehoud van de aan de werknemers uit de lidstaten van de Gemeenschap te verlenen voorrang – te reageren op een arbeidsaanbod, wanneer zij tenminste drie jaar aldaar legaal wonen. Deze gezinsleden hebben er vrije toegang tot iedere arbeid in loondienst te hunner keuze wanneer zij sedert ten minste 5 jaar aldaar legaal wonen.

Ingevolge artikel 8, aanhef en onder l, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) heeft de vreemdeling in Nederland rechtmatig verblijf indien hij verblijfsrecht ontleent aan besluit 1/80 van de Associatieraad.

Ingevolge artikel 21, eerste lid, van de Vw 2000 kan, ter uitvoering van artikel 8, tweede lid, van de richtlijn nr. 2003/109/EG van de Raad van de Europese Unie van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen (PbEU 2004, L16), de aanvraag tot het verlenen of wijzigen van een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 20 slechts worden afgewezen in de daar genoemde gevallen, waaronder (a) indien de vreemdeling niet gedurende vijf jaren ononderbroken en direct voorafgaande aan de aanvraag rechtmatig verblijf heeft gehad als bedoeld in artikel 8.

2.3. Bij besluit van 23 oktober 1997 is aan de vreemdeling een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd voor verblijf bij echtgenoot verleend. De aan de vreemdeling verleende verblijfsvergunning was geldig tot 23 oktober 1998. De geldigheidsduur daarvan is telkens aansluitend verlengd, laatstelijk tot 8 november 2008.

Op 21 november 2008 heeft de vreemdeling de aan dit geding ten grondslag liggende aanvraag ingediend om haar een verblijfsvergunning regulier voor onbepaalde tijd te verlenen en de geldigheidsduur van de aan haar verleende verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlengen.

Bij besluit van 3 februari 2009, voor zover thans van belang, is de geldigheidsduur van de aan de vreemdeling verleende verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd met ingang van 21 november 2008 verlengd tot 21 november 2009. De aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd is bij dat besluit afgewezen op de grond dat de vreemdeling onmiddellijk voorafgaand aan de aanvraag, tussen 8 november 2008 en 21 november 2008, geen geldige verblijfsvergunning en derhalve geen rechtmatig verblijf had.

Niet in geschil is dat de echtgenoot van de vreemdeling, voorafgaand aan de binnenkomst van de vreemdeling in Nederland, de Nederlandse nationaliteit heeft verkregen en daarbij zijn Turkse nationaliteit heeft behouden.

2.4. In de aangevallen uitspraak heeft de rechtbank, voor zover thans van belang, overwogen dat de echtgenoot van de vreemdeling, die de hoedanigheid heeft van tot de legale arbeidsmarkt behorende Turkse werknemer in de zin van artikel 7 van besluit nr. 1/80, deze hoedanigheid niet heeft verloren door naturalisatie. Gelet op de arresten van het Hof van 11 november 2004, C-467/02, 16 februari 2006, C-502/04, en 18 juli 2007, C-325/05, | (www.curia.europa.eu), worden de door artikel 7 van besluit nr. 1/80 verleende rechten volgens de rechtbank slechts in twee gevallen beperkt, te weten:

- wanneer de aanwezigheid van de betrokkene op het grondgebied van de lidstaat van ontvangst wegens zijn persoonlijke gedrag een reële en ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de volksgezondheid in de zin van artikel 14, eerste lid, van besluit nr. 1/80;

- wanneer de betrokkene het grondgebied van die Staat gedurende langere tijd zonder gegronde redenen heeft verlaten.

Voorts heeft de rechtbank overwogen dat het standpunt van de minister dat de vreemdeling reeds vanwege de Nederlandse nationaliteit van haar echtgenoot niet in aanmerking kan komen voor verblijf als gezinslid van een Turkse werknemer op grond van artikel 7 van besluit nr. 1/80 wordt verworpen, omdat daarmee het nuttig effect aan voormeld besluit wordt ontnomen en het geen bepalingen bevat die ertoe strekken dat Turkse werknemers of hun gezinsleden met het verkrijgen van de nationaliteit van de lidstaat van ontvangst zich niet langer op de aan dat besluit verbonden rechten kunnen beroepen.

De vreemdeling is daarom, aldus de rechtbank, ten onrechte niet aangemerkt als gezinslid van een tot de legale arbeidsmarkt behorende Turkse werknemer in de zin van artikel 7 van besluit nr. 1/80, zodat zij van 8 november 2008 tot 21 november 2008 rechtmatig verblijf, als bedoeld in artikel 8, aanhef en onder I, van de Vw 2000, heeft gehad en haar is ook ten onrechte tegengeworpen dat zij gedurende deze periode geen geldige verblijfsvergunning heeft gehad.

2.5. In grief 1 klaagt de minister dat de rechtbank, door aldus te overwegen, de bij uitspraak van 31 december 2009 in zaak nr. 200903471/1/V3 (www.raadvanstate.nl) aan het Hof gestelde prejudiciële vraag onjuist heeft beantwoord, omdat de echtgenoot van de vreemdeling zowel de Turkse als de Nederlandse nationaliteit heeft, zodat voor hem geen noodzaak meer bestaat om zich te beroepen op besluit nr. 1/80, aangezien hij met de Nederlandse nationaliteit de sterkst mogelijke verblijfs- en arbeidspositie heeft verkregen.

2.5.1. Het Hof heeft in het arrest Kahveci en Inan het volgende voor recht verklaard:

Artikel 7 van besluit nr. 1/80 van 19 september 1980 betreffende de ontwikkeling van de Associatie, vastgesteld door de Associatieraad, die is ingesteld bij de Overeenkomst waarbij een associatie tot stand wordt gebracht tussen de Europese Economische Gemeenschap en Turkije, moet in die zin worden uitgelegd dat de gezinsleden van een tot de legale arbeidsmarkt van een lidstaat behorende Turkse werknemer zich nog steeds op deze bepaling kunnen beroepen wanneer die werknemer, onder behoud van de Turkse nationaliteit, de nationaliteit van de lidstaat van ontvangst heeft verkregen.

2.5.2. Gelet op hetgeen het Hof voor recht heeft verklaard, heeft de rechtbank terecht overwogen dat de vreemdeling ten onrechte niet is aangemerkt als gezinslid van een tot de legale arbeidsmarkt behorende Turkse werknemer in de zin van artikel 7 van besluit nr. 1/80.

De rechtbank heeft daarom terecht overwogen, samengevat, dat de minister zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat de vreemdeling niet heeft voldaan aan het bepaalde in artikel 21, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000.

Grief 1 faalt.

2.6. In grief 2 klaagt de minister dat de rechtbank ten onrechte, samengevat, heeft overwogen dat de minister de vreemdeling met ingang van 21 november 2008 een verblijfsvergunning regulier voor onbepaalde tijd had moeten verlenen, aangezien is voldaan aan het bepaalde in artikel 21, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 en dat rechtens geen andere beslissing mogelijk is, zodat zij in zoverre zelf in de zaak zal voorzien.

Hiertoe voert de minister aan dat de door de vreemdeling op 21 november 2008 ingediende aanvraag louter is afgewezen omdat zij niet voldeed aan het bepaalde in 21, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000, maar dat hieruit niet volgt dat aan de overige vereisten van artikel 21, eerste lid, van de Vw 2000 is voldaan. De rechtbank heeft daarom ten onrechte zelf in de zaak voorzien, aldus de minister.

2.6.1. De minister betoogt terecht dat het afwijzen van de aanvraag van de vreemdeling alleen al omdat zij niet voldoet aan het in artikel 21, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 gestelde vereiste niet noopt tot de conclusie dat de minister van oordeel is dat zij wel aan de overige vereisten van artikel 21, eerste lid, van de Vw 2000 voldoet.

Dat betoog laat in dit geval evenwel onverlet dat in het besluit van 3 februari 2009 ook de geldigheidsduur van de aan de vreemdeling verleende verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd met ingang van 21 november 2008 is verlengd. Dat betekent dat de vreemdeling op de datum van de aanvraag voldeed aan alle gestelde vereisten voor het verlengen van de geldigheidsduur van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd. Een aantal vereisten voor een zodanige verlenging is ook van toepassing voor het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor onbepaalde tijd. Nu de minister in zijn betoog dat de rechtbank ten onrechte zelf in de zaak heeft voorzien niet heeft gemotiveerd dat en waarom aan een of meer van de in artikel 21, eerste lid, van de Vw 2000 gestelde vereisten niet is voldaan, faalt ook grief 2.

2.7. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.8. De minister dient op na te melden wijze tot vergoeding van de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. bevestigt de aangevallen uitspraak;
- II. veroordeelt de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel tot vergoeding van bij de vreemdeling in verband met de behandeling van het hoger beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 665,50 (zegge: zeshonderdvijfenzestig euro en vijftig cent), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
- III. bepaalt dat van de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel een griffierecht van € 448,00 (zegge: vierhonderdachtenveertig euro) wordt geheven.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. H. Troostwijk en mr. H.G. Sevenster, leden, in tegenwoordigheid van M.E. van Laar LLM, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

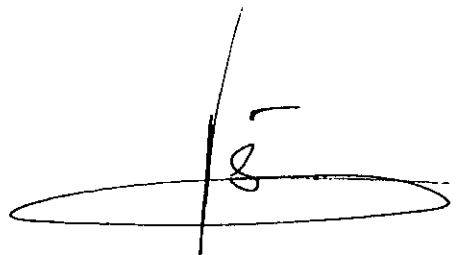
w.g. Van Laar
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 13 juli 2012

347.

Verzonden: 13 juli 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser